LUNDEHUNDEN

Svenska Lundehundsällskapets medlemstidning

NR 2 – 2018

Redaktionens ord ...

SOMMAREN kom redan i maj! Hoppas den blir kvar till åtminstone augusti!

I detta nummer av Lundehunden finns det mycket läsvärt. Jonna Ölvestad skriver om hur hon tränar med sin Vilja, med tålamod och glädje (och godis) kan man komma långt.

Omslagsbilden är Espen – en norsk gutt som flyttat till Södertälje. Matte Gitte Wittzell beskriver de första veckorna efter hemkomsten.

Raven är lundehunden som är mycket van att gå på pub och restaurang. Coola Raven vet vad som gäller – ligga lågt och lugnt. Matte Emma Strandtorn berättar.

För Malin Sjöström blev en lördag i mars en mycket speciell dag. Hon reste långt för att ställa ut sin Zoom som fick cert.

Sen slår vi ett slag för klubbens träff och utställning i Degeberga i augusti. Missa inte det! Två trevliga dagar med idel lundehundsfolk, kan det bli bättre?

Trevlig lässtund önskar redaktionen!

VILL DU VARA MED?

Är du intresserad av föreningsarbete?
Kanske har du tidigare arbetat i en styrelse.
Erfarenhet är bra men inte ett måste, det viktiga är att du har ett stort intresse för Norsk lundehund.
Välkommen att kontakta valberedningen
0704-57 89 35 (Elin Malmqvist)

Svenska Lundehundsällskapet

Ordförande ordforande@lundehund.se
Cecilia Obitz, +46768085963

Vice ordförande info@lundehund.se
Monika Ölén Krüger, +46705344777

Sekreterare sekreterare@lundehund.se
Annika Ågren +46703201754

Kassör Adjungerad kassor@lundehund.se
Sirpa Juslenius +4670480528

Ledamot info@lundehund.se
Ann-Christine Eriksson +46730556917
Carina Jansson +46708733905

Suppleanter info@lundehund.se
Maria Hedström +46705848729
Maria Karlsson +46761452233

Valberedning-sammankallande
valberedning@lundehund.se
Elin Malmqvist +46704578935
Anneli Sjöberg +46768559311
Katarina Linderoth +46703258908

Revisor revisor@lundehund.se
Sören Lund +46705734475
Ingegerd Jansson +46709392164

Revisorsuppleant revisor@lundehund.se
Eva Nordlander +46735642225
Sofie Weibull +46706806202

Webmaster webmaster@lundehund.se
Ingegerd Jansson

Hemsida www.lundehund.se

Medlemsavgift för 2018
Svenska medlem 275kr, Utländsk medlem 300kr,
Familjemedlem 100kr
Se nedan för kontonummer Bankgiro/Bankbetalning

LUNDEHUNDEN

Redaktionen redaktion@lundehund.se
Annika Ågren, ansvarig utgivare
Maria Hedström
Katarina Linderoth
Ida Lindström
Cecilia Obitz
Göran Eklund, form och layout

Tryck Strands grafiska

ISSN 2000-012X

Manusstopp nr 1. 15 feb, nr 2. 15 maj, nr 3. 15 aug, nr 4. 15 nov.

Manusstopp för nästa nummer 15 aug 2018.

Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera i insänt material. Vi vill ha bilder i obeskuret skick och med hög upplösning. Ange fotografens namn liksom dennes tillstånd till publicering. Ange namn på hund/ar och ev. personer.

Annonspriser

Uppslag	1 800 kr	Helsida	1 000 kr
Halv sida	500 kr	Kvarts sida	250 kr

Medlemmar annonserar för halva priset

Annonser ska betalas i förväg till SLS:
Bankgiro 5207-1594
IBAN SE03 8000 0832 7969 3378 0956
Bic SWEDSESS
Swish 123 156 17 03

Kom ihåg att ange ditt namn och vad betalningen avser så underlättar det.

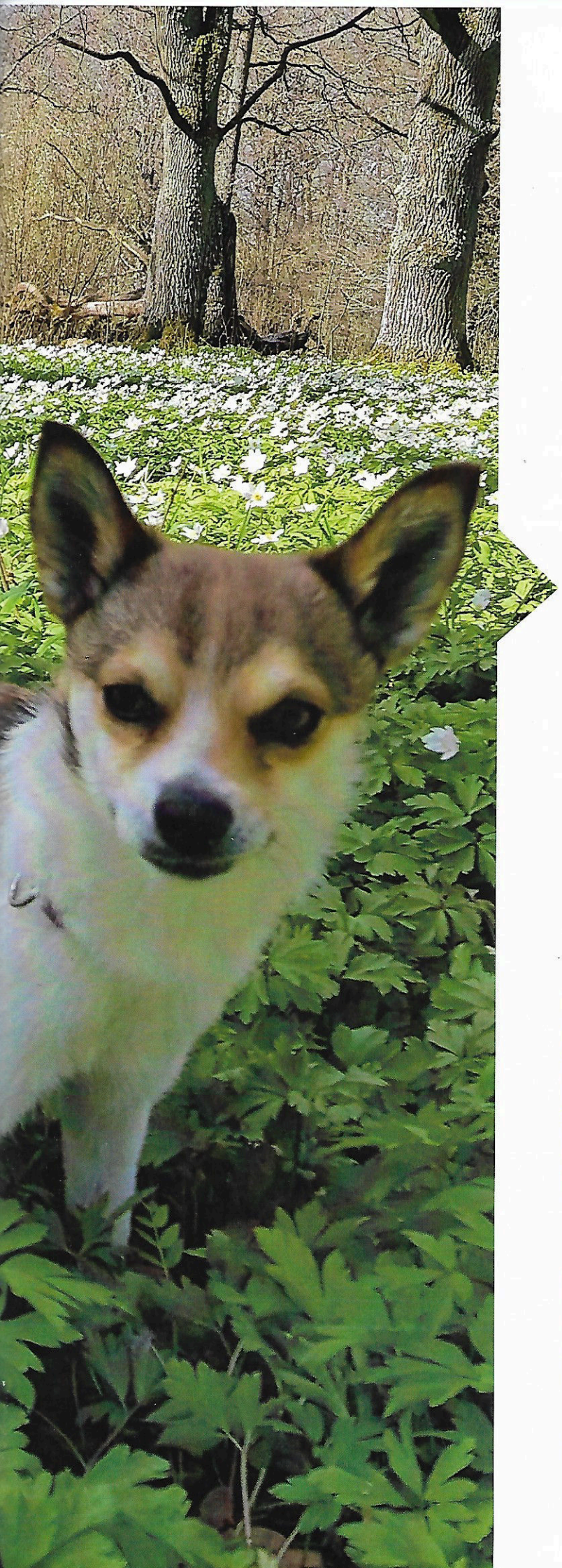

Ur innehållet ...

5 Degerberga utställning och träff

6 Tillsammans för FLER Lundehundar!

7 Smålandsträff med Nose Work

8 Uppfödarenkäten - Maria Ragnarsson

10 Giardia, piskmask och isospora

11 Efterlysning aktivitetsombud

11 GDPR och SLS

12 Smålandsträff

14 BIR- och BIM-bilder

16 Att träna Lundehund

20 Vårvalpen Espen

22 Den diskrete Raven

24 En stor dag i mitt hundliv

25 Hej igen alla lundehundsvänner!

26 Juckande tikar - ett ofarligt fenomen

27 Lundeprommis i Gävle 27 april

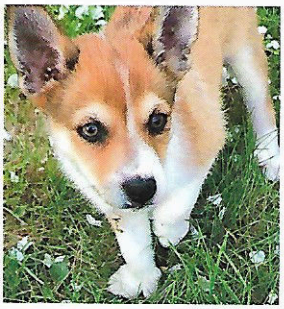

Omslagsbilden: Syrinborgs Mio min Mio i gröngräset.
Foto: Aleks Lundin

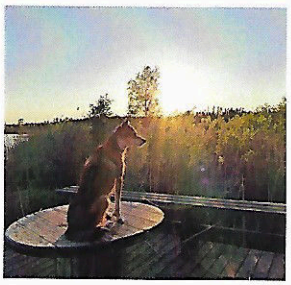

Baksidesbild: Kung Sunes Madicken.
Foto: Lina Forsberg.

Ordförandes ord...

DET ÄR INTE LÄNGE SEDAN vi hade årsmöte i SLS och nu står sommaren i full blom fast vi bara är i slutet på maj när jag skriver dessa rader.

Jag vill tacka för förtroendet att ännu ett år få leda Svenska Lundehundsällskapet, men jag vill också rikta ett stort tack till Eva Linderoth som efter flera år lämnar styrelsen och nästan alla sina uppdrag i klubben. Eva lämnar också sin uppskattade roll som aktivitetsombud i Mälardalen, så om du som läser detta känner att det är ett uppdrag som du kan tänka dig att ta över, kontakta mig eller Eva så berättar vi mer vad det innebär. Jag vill också tacka Lena Cederblad och Ingrid Svensson för det arbete ni lagt ner i styrelsen och jag hoppas att ni alla tre fortsätter att jobba för klubben. Man kan ju göra mycket annat för klubben än att arbeta i styrelsen.

Nu när vi ser framemot ett nytt år i Svenska Lundehundsällskapet hälsar vi Carina Jansson och Maria Karlsson välkomna att tillsammans med oss "gamla rävar" arbeta efter den verksamhetsplan som vi klubbade vid årsmötet i mars. Där står att vi bland annat ska ordna en träff med utställning i Degeberga i mitten på augusti och planeringen för den är i full gång, vi hoppas att få träffa många av er medlemmar i samband med den.

Vi kommer också i år ha tre medlemsmöten - ett i södra, ett i mellersta och ett i norra Sverige under temat "Tillsammans för fler lundehundar". Mötena kommer att äga rum lördagen 13 oktober och kommer främst att inrikta sig på hur vi tillsamman kan arbeta med att få fram fler valpar. Förra året som var klubbens fyrtionde registrerades det bara 8 valpar och så få har det inte registrerats i Sverige sedan 1997. Tänk om vi om några år igen kunde upprepa 2010 års registreringsantal med 57 registrerade valpar det vore grejer det!

Lundehunden som ras behöver att alla friska avelsdugliga hundar i fertil ålder lämnar en kull valpar efter sig annars riskerar rasen att dö ut och det vore ju förfärligt. För att citera en uppfödare i Norge, "Att föda upp en kull lundehundsvalpar är inte svårare än att föda upp en kull kattungar".

Jag hoppas att sommaren fortsätter som den börjat varm och med vackert väder. Det behöver väl kanske inte var 25 grader alla dagar hela sommaren, men det blir ju så mycket enklare om den inte helt regnar bort. För egen del packar vi husbilen och far mot Norge och norska specialen som nu mer kallas Lundehundsdagarna i början av augusti och sedan fortsätter vi mot vår egen träff och utställning veckan efter. Med önska till alla om en härlig sommar till alla medlemmar!

Cecilia Obitz, ORDFÖRANDE

STÖD FONDEN FÖR FRISKA LUNDEHUNDAR

Syftet med fonden är främst att bistå med medel till forskning till förmån för lundehunden. Det kan gälla IL, pseudopelade eller inom något annat område.

Även enskilda medlemmar kan söka bidrag ur fonden för en obduktion när hunden hastigt dött utan klar diagnos.

Ansök hos ordforande@lundehund.se.

Fonden tar tacksamt emot penninggåvor, stora som små!
Bankgiro 5207-1594
Swish 123 156 17 03
Märk inbetalningen med »Fonden« och ditt namn.

Eventuellt överskott vid lotterier, försäljning av kaffe vid klubbens träffar etc går till fonden.
Du som uppfödare eller avelshundsägare kan också bidra genom att skänka en summa per valp.
Eller skänk en slant till minne av avliden hundkamrat.

BIDRAG TILL FONDEN:

Smålandsträffen
Utsiraz Blubird Raven
Tack för bidrag!

UPPFÖDARE SOM BJUDER SINA VALPKÖPARE PÅ ETT ÅRS MEDLEMSSKAP I SLS

KENNEL:
Scilling's - Ingrid Linusson

Meddela vart Dina valpar hamnar på www.lundehund.se
Använd blanketten *Reg valpköpare* som du hittar under *Uppfödarfliken*

Välkommen till Svenska Lundehundsällskapets träff och officiella utställning 10–11 augusti 2018

Årets lundehundträff blir i Degeberga stugby, alldeles intill Österlen i Skåne!

Träffen startar kl 14.00 på fredagen med några prova-på-aktiviteter. Då har du och din hund möjlighet att testa nose-work, balansboll (!) och så får du lära dig några roliga, enkla aktiviteter att göra under till exempel promenaden.

Vill du ställa ut din hund på lördagen, men känner dig osäker?
Lugn, du kan gå på ringträning på fredagseftermiddagen.
Under utställningen tar vi dessutom god tid på oss och varje hund visas upp utan stress.

På fredagskvällen, ca kl 18.00, har vi gemensam grillning. Klubben ser till att det finns grillmöjligheter och grillkol. Du tar med vad du vill äta och dricka.

På lördagen startar utställningen kl 10.00. Domare är Christina Bjerstedt-Olsson
I anslutning till utställningen kommer alla hundar att fotograferas.

Efter ordinarie utställning blir det barn med hund 20 kr, anmälan görs i sekretariatet.
Senare på eftermiddagen blir det också det traditionella och mycket populära lundehundsracet, 20 kr, anmälan görs i sekretariatet.

Kl 18.00 på lördagskvällen är det gemensam middag i stugbyn. Det blir en två-rätters middag (fläskfilé eller vegetarisk quornfilé samt vaniljpanacotta med jordgubbar).
I priset, 250 kr/vuxen, 150 kr/barn, ingår även all dryck.

Under middagen blir det prisutdelning av klubbens vandringspriser.

Anmälan till träffen, utställning och middag görs på www.lundehund.se.
Sista anmälningsdag är 9 juli.

PS. Kontakta Degeberga stugby genom info@degebergastugby.se eller per telefon 044-35 00 60. Våra 10 förhandsbokade stugor är redan uthyrda, däremot finns det fortfarande husvagns/husbilsplatser med eller utan el.
Vid kontakt säg att du ska delta i Svenska Lundehundsällskapets träff.
På www.degebergastugby.se. hittar du kontaktinformation.

Varmt välkomna!

Tillsammans för FLER lundehundar!

Svenska Lundehundsällskapet inbjuder till tre medlemsträffar – på tre orter i landet på en och samma dag!

Lördag 13 oktober blir det medlemsträffar i Växjö, Stockholm och Sundsvall. Fokus kommer att ligga på avel, för vi behöver, ja vi måste helt enkelt hjälpas åt för att få fler lundehundar.

Förra året föddes endast 12 valpar i Sverige, ska rasen överleva måste antalet valpar öka.

Alla som har en lundehund eller intresse för rasen är välkomna till träffen. Vi pratar om avel, vad bör man tänka på vid parning, valpning och uppfödning. Viktig information till både hanhundsägare och tikägare!

Hur kan man veta när det är bäst att para? Hur hittar man en partner åt sin hund? Vad är inavelskoefficient? Hur vet man om tiken är dräktig? Vad ska man tänka på när valpningen närmar sig?

Det finns tusen och en frågor om man aldrig sysslat med avel tidigare. När dagen är över då ska alla frågor vara besvarade (förhoppningsvis).

Vi börjar kl 10.30 och slutar kl 16.00. Däremellan blir det fika, en lättare lunch och fika igen och så mycket prat och diskussioner.

Vi tar ut en avgift på 100 kr per person för att täcka kostnaderna för fika och mat.

Efter sommaren kommer mer information på hemsidan och på klubbens Facebook-sida om lokal och vilka som kommer att hålla i träffarna. Då blir det också möjligt att anmäla sig.

Styrelsen hoppas att många nu tar chansen att vara med och jobba för att rädda rasen!

Varmt välkomna!

RÄTTELSE: SLS Cert / Cacib-vinnare 2017

I Lundehunden 1-2018 blev det fel på nedanstående hundar – nedanstående är rätt!

FI UCH SE UCH FI JV-16
Boromir Laura Lurifaxe
Reg nr:SE54763/2015 Född 2015-10-16
Far: Eriksro Sweet Sugar
Mor: Eriksro Bright Boromir
Uppf/Ägare: Siv Kvarnström
2017-03-11 Strängnäs cert, CACIB
2017-03-12 Strängnäs cert
2017-06-03 Norrköping cert
Fotograf: Siv Kvarnström

SE V-17, SE UCH, SE JV-15
Bratsbergåsen's Isak
Regnr: SE46625/2015 Född: 2014-06-20
Far: Vaeröj-Drotten Av Vollakloa
Mor: Recknagel Olgadanilova
Uppfödare: Solvor Melum, Norge
Ägare: Cecilia Obitz
2017-12-16 Älvsjö Cacib
Fotograf: Cecilia Obitz

Smålandträff med Nosework

Den femte maj provade vi på Nosework på gården utanför Aneby med instruktör Eva Larsson, som själv har två lundehunda. Vi var totalt sex lundehundar, tre hundar av annan ras samt tolv tvåbenta.

Vi fick massor av tips och råd om hur vi ska träna våra hundar, bara jättesynd att inte fler anmälde intresse för nu har ni gått miste om en väldigt lärorik dag. Inte nog med att vi fick massa info om nosework, vi fick även massor av mingel med korvgrillning och kaffe med bröd.

Lotteriet drog in 525 konor som oavkortat går till »Fonden för friska lundehundar«.

Tack till Jörgen och Tina för att vi får vara på er gård

Monika, aktivitetsombud i Småland

Här finns nåt intressant i kartongen.
Foto: Monika Ölén Krüger

Alla hundar med ägare i full gång med att träna nosework
Foto: Monika Ölén Krüger

Uppfödarenkäten

Maria Ragnarsson, Lundetuvans kennel, bor i villa i Hammerdal, sex mil norr om Östersund, tillsammans med maken Reidar. Hemma finns tikarna Ylva, 8 år, Tola, snart 5 och Lissi, 2 år. Maria är sjukpensionär numera och säger att den positiva energin får hon från hundarna.

Text Annika Ågren Foto Maria Ragnarsson

HUR KOM DET SIG ATT DU SKAFFADE LUNDEHUND?

Jag läste till lärare på distans, i samma veva skaffade jag en schäfer. Men efter några år blev jag sjuk och efter ytterligare några år gick jag in i väggen och orkade inte med en stor hund. Då började jag titta efter andra raser och fann lundehunden. Först var jag så brydd över storleken på hundarna. Jag trodde att de vuxna hundarna var valparna!

2005 fick jag tiken Moa från Lundesmias kennel i Norge. Nästa tik kom från Haustreisdalen i Norge, och det var Unni. Det var nyåret 2005/06 och vi körde i snöstorm över Tärnaby för att hämta henne. Vi i Jämtland har det ju närmare till norska uppfödare än svenska.

NÄR FICK DU FÖRSTA VALPKULLEN?

När Moa var 1,5 år parade jag henne och tre valpar föddes i januari 2007. Jag behöll en valp själv.

Varför heter kenneln Lundetuvans?

Tuva är jämtländska för rabatt och jag odlar ju lundehundar! Jag döper valpkullarna efter norska blom- eller bärnamn som jag hittar i min norska flora.

Jag har haft 22 valpar som alla har norska namn i stamtavlenamnet. Till exempel Tova Tytebaer (lingon), Ejvind Blokkebaer (blåbär), Saxo Vassarve (våtarv) eller Abbe Prikkperikum (Johannesört).

HUR VÄLJER DU HANE?

Jag vill ha lugna, trygga hanar med bra temperament. Jag tänker mest på inavelsgraden och så vill jag slippa resa så långt. Helst vill jag att hanarna kommer hit.

Har du nyligen haft en valpkull?

Ja, min nionde kull kom 21 april. Det blev 2 hanar. Mamma till kullen är Hammarhöjdens East Elsie (Lissi) och pappa är Linesvikens Zanto.

HAR VALPARNA VARIT SVÅRSÅLDA GENOM ÅREN?

Nej, verkligen inte. Till den senaste kullen med två valpar hade jag sexton intresserade valpköpare. Jag drog lott! Genom åren har jag sålt flera valpar till Norge, det blir ju lätt så när man bor så nära gränsen som jag gör. Eftersom jag bor som jag gör så kräver jag inte att intresserade valpköpare ska komma och hälsa på först. Däremot pratar jag med dem på telefon, de får presentera sig och sin familj, berätta hur de bor o s v. Jag vill också att de skickar bilder på sig själva och där de bor. Men de måste komma och hämta sin valp.

HUR SER VALPARNAS UPPVÄXTMILJÖ UT?

De första veckorna tillbringar de i en hundsäng. När valparna fått ögon får de flytta till ett annat rum och vara i en hage. Sen flyttar de ut i köket och får i princip vara överallt. När de är sex veckor får de åka bil till stugan och till byn. Grannarna och små barn får gärna hälsa på!

HAR DU PLANERAT NÄSTA KULL?

Det kan nog bli en kull om ett år.

Har du kontakt med någon annan uppfödare?

Monika Ölén Krüger, Hammarhöjdens kennel, är en god vän och vi har regelbunden kontakt. Sedan har jag vid tillfälle träffat och rådfrågat flera andra uppfödare i Norge, Sverige och Finland. Tycker på det hela taget att lundehundsfolk är trevliga mot varandra när man träffas på utställningar och liknande.

Maria Ragnarsson med Ylva och Idun på Väröy med Måstad i bakgrunden 2012.

Mamma Lissi med sina två hanvalpar som föddes 21 april i år

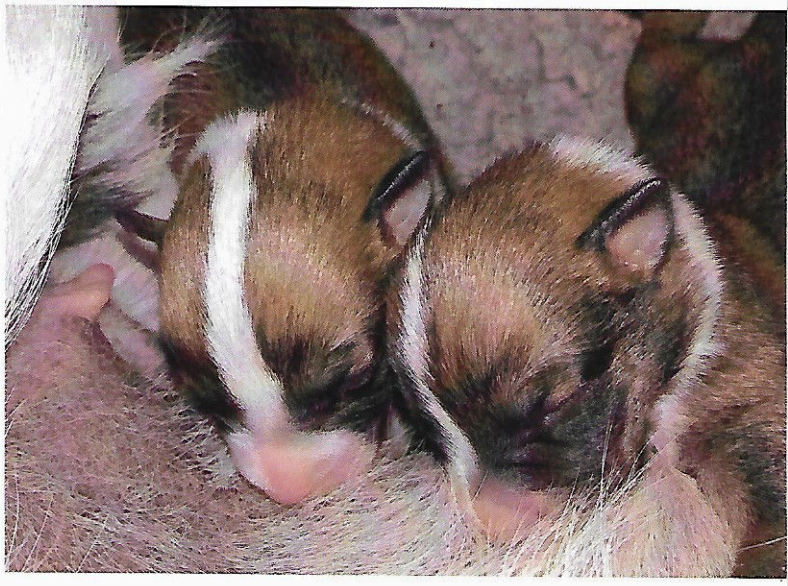

Matdags för de små hanvalparna.

Giardia, piskmask och isospora

I samband med att vi reser mer med våra hundar utsätts både vi och hundarna för nya och annorlunda smittor. Hundpopulationen i Sverige har även ökat senaste decenniet och i storstäderna dyker det upp smittor och sjukdomar som tidigare varit väldigt ovanliga.

Av Ylva Trygger, veterinär Canis Academy

PARASITINFEKTION

Om din hund har återkommande diarré, tappar i vikt, får mjällig och tråkig päls eller bara tappat orken och blivit tröttare så kan den ha fått en parasitinfektion.

GIARDIA

Giardia är en vanligt förekommande encellig parasit som lever på tarmslemhinnan och kan hindra tarmens normala funktion. Giardiaparasiten avger cystor som sprids med avföringen från infekterad hund. Dessa cystor är mycket tåliga, bland annat är de resistenta mot flera desinfektionsmedel. De överlever flera månader i fuktigt och sval miljö, men är känsliga för värme och uttorkning. Giardia kan smitta mellan hundar via infekterat vatten och foder, men det vanligaste är att en hund blir smittad från närmiljön eller från en annan hund.

Giardia är en vanligt förekommande parasit och förekommer både hos friska och sjuka djur, men framför allt hos valpar. Cirka 25–30 procent av friska valpar är smittade och har Giardia. Parasiten ger inte alltid upphov till symtom, men de symtom som uppkommer är framför allt återkommande diarré och viktminskning.

Parasiten kan orsaka symtom i samband med stress, plötsliga foderbyten eller tarmstörningar av andra orsaker. Diagnosen ställs med hjälp av avföringsprov. Om en hund är smittad bör den isoleras från friska hundar. Det är bra om ägaren schamponerar pälsen i samband med avmasknings-behandlingen så att eventuella cystor avlägsnas från pälsen.

Efter att hunden avmaskats bör behandlingsresultatet kontrolleras med förnyad träckprovsundersökning cirka 14 dagar efter avslutad behandling. Det är relativt vanligt att behandlingen måste upprepas flera gånger och ibland måste speciella preparat användas för att få hunden fri från Giardia. Eftersom cystorna kan överleva länge i miljön rekommenderas även att miljön hunden vistas i, saneras i samband med behandlingen, framför allt om hunden får återkommande problem med Giardia.

Giardia räknas som en zoonos, det vill säga att den kan smitta från hund till människa. Det finns olika varianter (genotyper) av Giardia och det är inte alla varianter som kan smitta till människa.

PISKMASK

Piskmask är en annan parasit som dyker upp då och då, men den är relativt sällsynt hos svenska hundar. Troligen är svenska klimatet för kallt för att utveckling av larver i ägget ska hinna ske under en normal svensk sommar. Däremot förekommer piskmask oftare hos importerade hundar och hos kennlar som har importerade djur. Hunden kan vid kraftig piskmaskinfektion tappa aptiten, få vattnig diarré, ibland blodblandad och kan även drabbas av uttorkning. Oftast insjuknar hunden inte alls, utan infektionen är en så kallad subklinisk infektion, det betyder att hunden inte visar några symtom alls, eller bara konstiga, ospecifika symtom, men att den kan smitta andra hundar. Diagnosen ställs med hjälp av avföringsprov och det finns flera olika preparat att behandla hunden med.

Behandlingen kan behöva upprepas efter fyra veckor. Eftersom parasitens ägg kan leva kvar länge i smittad miljö bör ett nytt avföringsprov tas efter tre till fyra månader.

ISOSPORA

Isospora är en parasit som sprids via oocystor i avföringen. Oocystorna kan överleva länge, framför allt om det är svalt och fuktigt. Det är sällan som Isospora orsakar sjukdom, men unga valpar kan drabbas av diarré om smittrycket är högt. Stress i samband med till exempel avvänjning, transport och flytt kan bidra till att utlösa diarré på grund av Isospora-infektion. Diagnosen ställs med hjälp av avföringsprov och det finns bra behandling.

Eftersom oocystorna kan överleva länge är god hygien och miljösanering viktigt för att undvika återkommande problem hos nya kullar. Inomhus kan ångtvätt användas för att avdöda oocystor, men först måste inomhusmiljön genomgå en ordentlig vanlig rengöring.

Det finns ett mycket bra test som du som djurägare/uppfödare kan köpa på apotek och på nätet. Det heter »Kolla Masken« och då kan man skicka avföringsprov från sin hund/sina hundar till SVA (Statens Veterinärmedicinska Anstalt) och både ställa diagnos själv och kontrollera behandlingsresultatet efter en behandling. Glöm dock inte att konsultera en veterinär om minsta tveksamhet uppstår.

Aktivitetsombud för Mälardalen!

Vill du bli aktivitetsombud och ordna lundehundsträffar nån gång då och då i Mälardalen?
Det kan handla om att ha gemensamma promenader, göra någon aktivitet tillsammans eller vad det nu kan vara som man har lust att göra tillsammans med andra lundehundsägare. Blir du intresserad? Kontakta gärna förra aktivitetsombudet - Eva Linderoth, hon har lovat att svara på dina frågor och berätta vad hon har gjort och vad man kan hitta på. Hennes mobilnr är 070-661 85 78.
På klubbens hemsida www.lundehund.se /Aktiviteter kan du se vilka andra aktivitetsombud som finns. De svarar också gärna på frågor

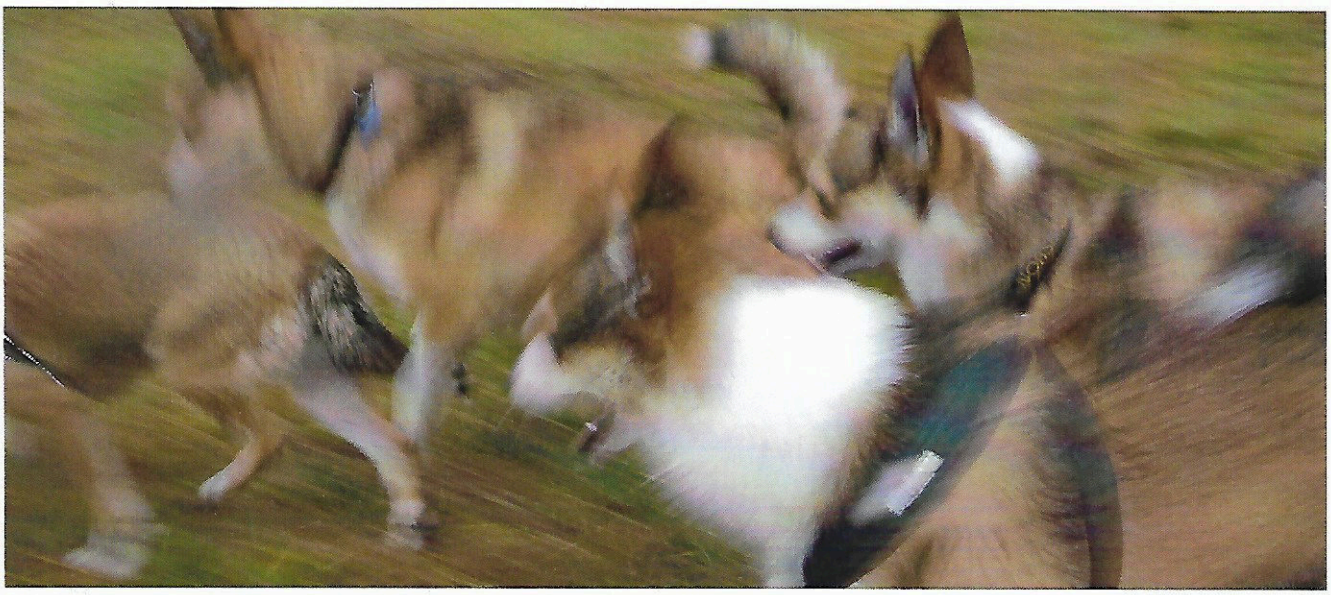

GDPR och Svenska Lundehundsällskapet

Det har väl inte undgått någon att från 25 maj 2018 har Sverige en ny dataskyddsförordning - General Data Protection Regulation, vanligen förkortat till GDPR, som ersätter den tidigare personuppgiftslagen (PuL). Båda lagarna går ut på att skydda och stärka individens personliga integritet. Det som, i stora drag, skiljer GDPR från PuL är att individen ska ha en bättre inblick i hur dennes uppgifter behandlas och ha kontroll över sina egna uppgifter.

De personuppgifter som SLS behandlar är uppgifter som vi fått av dig genom ditt tecknande av medlemskap i SLS. Men det kan också vara uppgifter vi fått av dig genom den inventering av våra hundar som vi genomför vart tredje år i klubben eller om du anmält dig till vår utställning eller någon föreläsning.

Uppgifter vi fått av dig kommer vi i klubben inte på något sätt avyttra i kommersiellt syfte utan behandlar dem för att kunna bedriva vår verksamhet och hålla en god medlemsvård. I de fall vi måste lämna dina personuppgifter till extern part så skrivs personuppgiftsbiträdesavtal med dessa aktörer. Det som jag främst tänker på kan bli aktuellt att inrätta avtal med är till expempel tryckeriet som trycker vår medlemstidning (och distribuerar den) samt till Svenska Kennelklubben (SKK) som handhar vårt medlemssystem.

På klubbens hemsida finns en längre text om hur vi i Svenska Lundehundsällskapet behandlar dina personuppgifter, ta del av den och hör av dig till oss i styrelsen om du har frågor.

Smålandsträffen

Olle Mårtensson och Maria Karlsson. Foto: Olle Mårtensson och Susanne Gunnarsson.

För sjätte året i rad hölls en träff i Gottåsa (3 mil väster om Växjö) med promenad och korvgrillning. Nytt för i år var vårt eget »lundehundsrace«.

Det var 13 lundehundar och 22 personer som samlades söndag 28 januari på gårdsplanen i Gottåsa hos Olle och Susanne. Regnet hade öst ner i två timmar innan samlingen, men slutade strax innan. Tyvärr så var det mycket kraftig blåst från sydväst, men vad gjorde det! Vi var alla vid gott humör och väl klädda för detta »usla väder«.

Som vanligt knallade vi upp på ängsplatån för att låta hundarna springa av sig. Vi andra fick en pratstund under tiden och visst beklagade vi det dåliga vädret för varandra. Efter 15–20 minuter var det dags för det historiskt första »lundehundsracet« i Gottåsa. Olle och Maria hade gjort i ordning banan, allt enligt reglerna för SLS lundehundsrace. Olle förde protokoll och Maria var domare. Gitten skötte sig utmärkt som starter och Lasse och Claes släppte iväg hundarna på GÅ!

Fem hanar och fem tikar tävlade och till slut stod Ålvisheim's Ramn Livesson som segrare. Tvåa kom Scillings Ester Williams och trea kom Moonheim Kalles Garbo.

Lasses och Gittens Fåglebodas Edla var inte riktigt med på noterna. Istället för att springa i rätt riktning så försvann hon bakåt in bland publiken och gömde sig. Lappi (Fåglebodas Njal), som bor i Simrishamn, ville också prova på utanför tävlan. Det gick bra ända tills han nästan var i mål. Då sprang han utanför banan och rundade den sista konen på utsidan! Han behöver nog också lite mer träning! Detta var verkligen roligt och vi är alla överens om att även i fortsättningen hålla kvar »lundehundsracet« som en tradition på Smålandsträffen i januari.

Vädret tog ut sin rätt så vi begav oss till gårdens flygelbyggnad för inomhuskorvgrillning, prat, kaffe med dopp, lotteri och prisutdelning för »racet«. Vi bestämde också att våra stadspromenader med lundehundar ska fortsätta. Under 2017 hade vi sådana i Växjö och Jönköping. Nu till sommaren planerar vi att fortsätta

Prisutdelning för lundehundsracet. Från vänster tvåan Scillings Ester Williams, ettan Ålvisheim's Ramn Livesson och trean Moonheim Kalles Garbo.

bland annat i Kristianstad. Information ska gå ut till pressen i god tid så att de kan bevaka.

Vi uppmanar andra lundehundsägare i vårt avlånga land att ta upp denna tråd. Många stadsflanörer blir jätteintresserade när man kommer en lördag mitt i folkvimlet med 10–15 »lundisar«. Massor av frågor och samtidigt utdelning av material om rasen.

Vi sålde lotter för 700 kronor som oavkortat går till »Fonden för friska lundehundar«.

Det är verkligen roligt att vi kan träffas så här år efter år och fler och fler blir vi. Nästa Gottåsaträff blir i januari 2019 oavsett väderleksförhållandena!

Nästan alla deltagande hundar och ägare på Smålandsträffen.

BIR & BIM-bilder

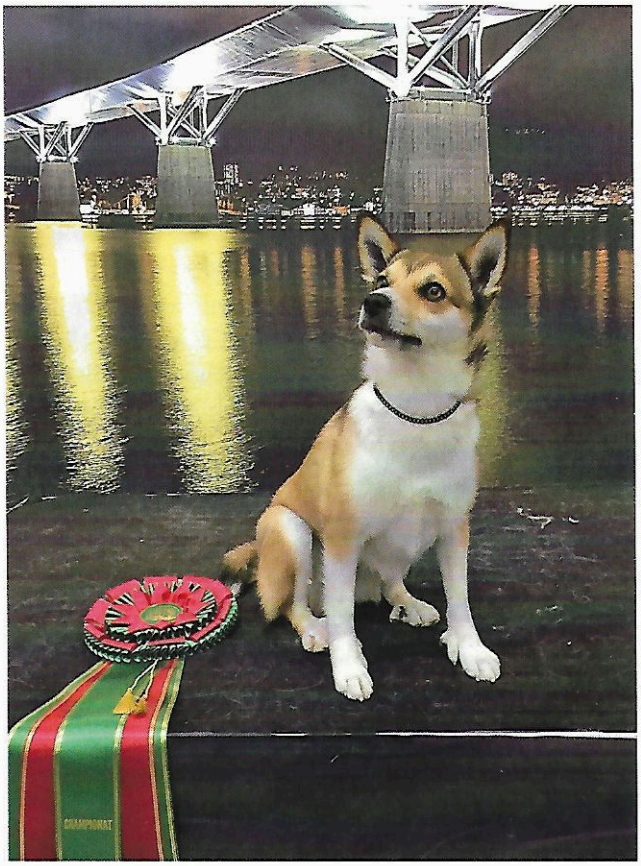

Bay Breeze of Vorkosmia när hon blev Bir med cert och därmed SeUch i Sunsvall. 8/4 2017. Domare var JENSEN PETER L
Ann-christine »Mimmi« Eriksson

Bir och bim Västerås 28/4 2018.
Bir: Bay Breeze of Vorkosmia. Bim: MJÖSKASTELLETS DAGE
Domare var Inga Siil.

Bay Breeze of Vorkosmia, Idris
sen hon var över till Tammerfors i Finland. Domare var den 5/5 Leila Kärkäs. Domare 6/5 var Jari Laakso.

I Eskilstuna (SSUK) 2018-03-18 blev Boromir Laura Lurifaxe BIR för domaren Per Svarstad.
Ägare & fotograf: Siv Kvarnström

Lidköping Nordic Dog Show 2018-05-13, domare: Mikael Nilsson.
Mjøskastellet's Dage BIM, cert, Nordic cert
Boromir Laura Lurifaxe BIR, Nordic cert
Foto: Carina Jansson

Att träna lundehund...

...kräver engagemang, glada tillrop och jättegott godis!

Text och foto: Jonna Ölverstad

Min allra första hund var en lundehund, min fina Love som blev nästan 14 år. Vi tränade det mesta; agility, rallylydnad, lydnad och nosework, men vi kom aldrig ut på tävlingsbanorna speciellt mycket (förutom på inofficiella). Det var först när Love kommit upp lite i åldern som jag själv började intressera mig på allvar för att tävla, men då var Loves syn och hörsel lite nedsatt, så även om vi gjorde några försök med rallylydnaden till exempel så var det inte så framgångsrikt. Dock hade vi väldigt roligt!

Jag fick min kelpie Knytta för sju år sen och då föddes tävlingsintresset på riktigt! Knytta är en hund med otroligt mycket motor och en »will to please«. Hon ska tävla i agility-SM för tredje året i rad nu i sommar och vi är uppe i mästarklass i rallylydnad. En hund som utan att fråga ställer upp på allt jag ber henne om och gör det med hela sitt hjärta.

Sommaren -16 kom lilla Vilja till oss från Danmark. En kavat liten tjej som älskade alla människor, men tyckte andra hundar var ganska läskiga. Hon som fick mig att släpa ner en madrass att sova på till »hundrummet« de första nätterna eftersom hon inte riktigt kände sig trygg med mina andra hundar, men som vi inte ville vänja vid att sova i vår säng. Det gick ungefär två nätter innan hon sov på min huvudkudde, tätt intill, i vår säng. Tack och lov var det inga problem för henne att senare vänja sig vid att sova med de andra hundarna på nedervåningen när hon lärt känna dom.

Finns det hjärterum finns det stjärterum brukar man ju säga, men i vårt fall var det en 160-säng med två vuxna som allt som oftast fick besök av två barn mitt i natten. Det fanns liksom inte plats för en Vilja, hur söt och liten hon än var.

Vi började tidigt att träna upp intresset för att träna eftersom jag visste att jag gärna ville att hon skulle bli min tränings- och tävlingskompis i framtiden. Alltid godis och beröm när hon sökte upp mig självmant, vare sig det var i skogen, i trädgården eller inomhus. Alltid godis och beröm när vi tränade in olika kommandon i små steg. Bjöd hon på egna beteenden berömde jag det också.

Det här med att träna en lundehund är inte speciellt »förlåtande«. Om man inte lyckas få dom att förstå vad det är man vill att de ska göra, blir frustrerad och de naturligtvis känner av det så kan de bli ganska tjuriga och lite långsinta. De förlåter och glömmer det inte i första taget utan tappar intresset eller visar tydligt att det inte är roligt längre när de får skäll så jag kan få hålla på bäst jag vill, men de tänker i alla fall inte vara med längre. Och det kan hålla i sig länge! Gör om och gör rätt.

Jag har upplevt både en känsla av att jag som matte blivit satt i skamvrån för att tänka över mina handlingar och att de blir låga över det som gått fel och inte vill göra om det på grund av det. Men allt går att jobba bort såklart, det kan ta lite tid och man får skärpa till sig lite. Det är ju så klart aldrig hundens fel utan vi själva som måste rannsaka oss och tänka nytt. Att vara en problemlösare generellt har varit en bra egenskap för mig som lundehundsmatte, mycket positiv förstärkning och att andas till tio är också något som har varit bra när det gäller att träna i alla fall mina lundisar. Många säger att brukshundar är krävande och »svåra«, jag skulle säga att om man vill träna och tävla med sin hund så är en icke-brukshund betydligt svårare att äga! Men så mycket roligare när det går bra.

När Vilja var tio månader så startade vi i vår första rallylydnads tävling. Hon tog två godkända resultat på en gång! Ingen var mer förvånad än jag då jag insåg direkt vi kom till tävlingen och jag kollat igenom banan att det var flera moment som jag liksom glömt bort att träna in. Jag fick panik-träna medan vi väntade på vår tur och det gick! Stolt som en tupp anmälde jag genast till ännu en tävling där vi tog vårt tredje godkända resultat, fick titeln RLD N och var därmed klara för fortsättningsklass. Tjoho!

Vi fick ett godkänt resultat även i fortsättningsklass. Anmälde oss till en till tävling och där fick Vilja en uppenbarelse. Dock inte en positiv sådan. När vi var mitt i banan så stannade hon helt plötsligt och bara stod och tittade på mig. Jag kunde riktigt se hur hon tänkte »vänta nu... du menar att jag ska gå alla de här skyltarna och inte få godis förrän i slutet? Nänä. Jag stannar här tills du ger mig korven«. Jag fick bryta och gå av planen. Samma sak nästa tävling. Och nästa. Hon följde med mig in på banan och sen lämnade hon mig vid startskylten och gick. Jag stod kvar och lockade och klappade händerna som ett annat fån, men Vilja visste vad som gällde på tävlingsplanen, så fort man går över startbandet så betyder det att det inte kommer bjudas på något godis så hon går istället och kollar med domaren om hon möjligtvis har något?

Jag kunde inte själv riktigt se vad jag gjorde för fel, det hade ju fungerat tidigare? Jag åkte till en privat-

Rosetten från tävling i Karlstad. Vilja har klarat tre kvalificerande resultat i fortsättningsklass.

Vilja och Knytta i väntan på att starta i en rallylydnadstävling i Karlstad.

Vilja bland vitsipporna på Sörön.

Vilja och Jonna tränar nose work.

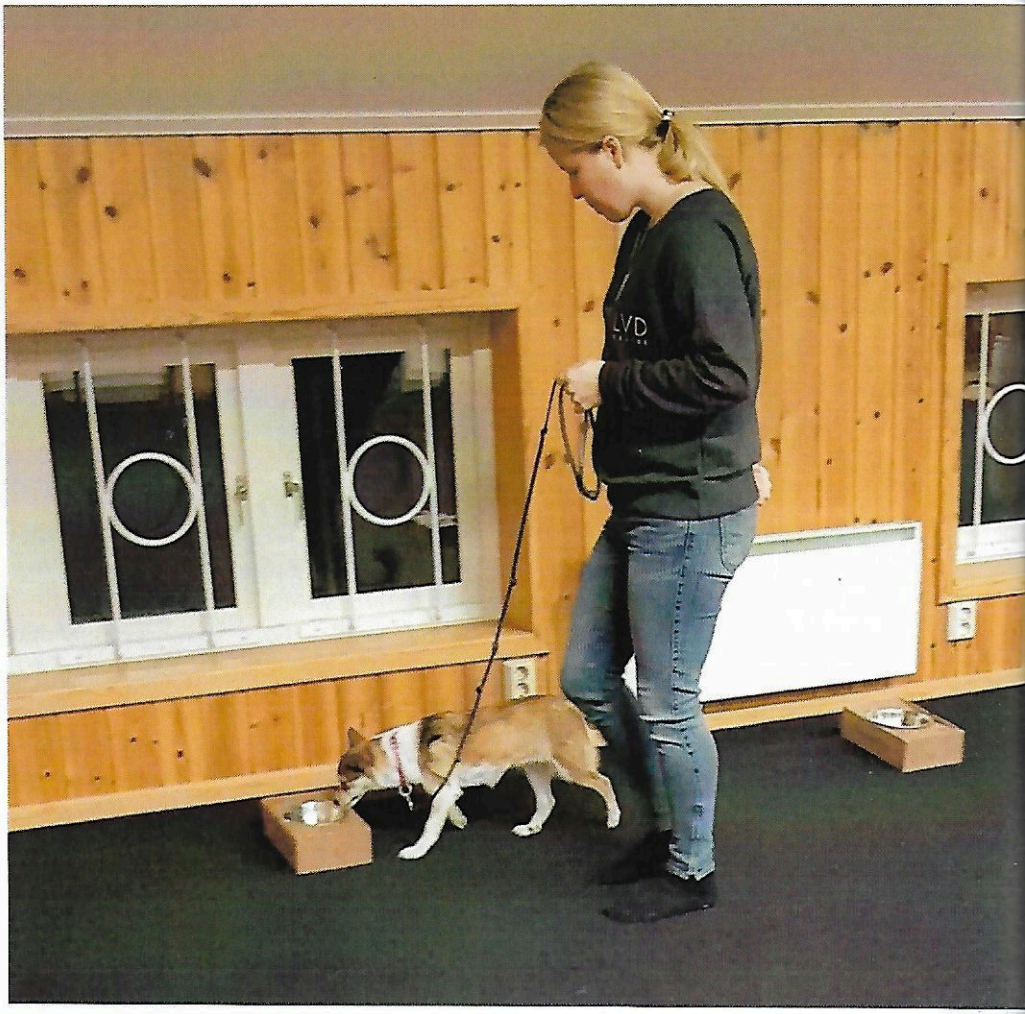

instruktör som jag vet är duktig på att kunna se vad man gör som är bra eller mindre bra och vad man kan göra istället. Hos mig och Vilja såg hon direkt att det ju är jag som lockar på Vilja och försöker få henne att jobba med mig, att jag mutar henne med godis och försöker övertala henne till att göra det jag vill. Det är ju hon som ska vilja jobba tillsammans mig, hon som ska känna att det är värt att följa mig för det vi gör är så roligt och belöningen tillräckligt värdefull! Belöningen ska inte vara en muta utan en lön för hennes arbete, stor skillnad. I alla fall på motivationen.

Vi fick lätta uppgifter att träna på först, till exempel att jag inte ska mata henne med godis utan låta henne få jaga det. När det är dags för belöning så lägger jag godiset i handen och backar sen ifrån henne med öppen hand så hon får gå/springa efter för att få tag på godiset. Jag skulle också låta henne få jaga leksak och där var det viktigt att hon fick vinna leksaken, även om hon direkt släpper den och verkar tappa intresset för den i samma stund som hon »vinner« den. Enligt instruktören har man sett att det lönar sig motivationsmässigt även om vi inte själva ser det.

Bara de två enkla grejorna såg jag ganska snabbt gav resultat, det väckte hennes intresse för att jobba lite för att få den där belöningen. Hon såg fram emot att få jaga det där godiset. När vi tränade och hon började vandra iväg från mig så började jag backa direkt med en godis i handen istället för att försöka ropa och locka henne tillbaka. Så fort hon upptäckte vad som hände sprang hon efter mig och fick jaga ikapp belöningen.

Det blev ett nytt sätt för mig att träna hund då jag bara tränat min kelpie under så många år, henne behöver jag jobba med att ta ner energinivån lite grann på för att kunna genomföra det vi ska, belönar jag henne för häftigt eller använder en alldeles för glad röst så går hon upp i spinn på en gång och kan vara lite svår att få ner till en lite mer lagom nivå i tävlingssammanhang till exempel. Där måste jag vara lugn och förutsägbar, hon har energi så det räcker till båda (till en hel arme faktiskt). Jag kan alltid räkna med att hon är hos mig och jobbar med en nästan outsinlig uthållighet.

Att träna med Vilja är i princip raka motsatsen, men det ena sättet är såklart inte mer rätt än det andra utan beror ju helt på vilken individ det är man tränar. Med Vilja behöver jag vara fylld av energi och glada tillrop och belöningen ska vara häftig och jätterolig/god. Känner Vilja att det inte riktigt är lön för mödan då kan det hända att hon gör något annat. Hon skulle bli en fantastisk löneförhandlare!

Efter ett par veckor märkte jag att hon var mer uppmärksam på mig och följde mig bättre när vi tränade. Däremot tog det lite längre tid att få henne att följa med mig runt en hel bana. En hel bana i rallylydnad består av minst 12 skyltar/moment, hur många beror på i vilken klass det är; i nybörjarklass är det runt 12 skyltar och i mästarklass är det upp till 20 skyltar så hunden behöver bli mer uthållig ju längre upp i klasserna de kommer. Vi fick börja om lite grann och träna uthållighet, för momenten kunde hon. Vi fick börja med att göra två skyltar och sen belöna. Sen kanske fyra skyltar och belöna för att sen belöna efter bara första skylten igen.

Sådär höll vi på och vi tog ett uppehåll från tävlingsbanorna på ett par månader innan jag anmälde oss igen i januari i år. Det blev inga godkända resultat på den tävlingen, men hon var med mig hela banan! Och framförallt var hon glad, vi fick -10 poäng på att hon gjorde några extra glädjesnurrar på banan så jag var oroligt nöjd när vi åkte därifrån. Vi tävlade igen nu i mars och där tog hon två godkända resultat i fortsättningsklass på samma dag så hon kan nu titulera sig RLD F och vi är kvalificerade för att gå upp i avancerad klass. Det dök upp ett minne på Facebook 10 mars om att det var exakt ett år sen som vi började träna rallylydnad, vilket betyder att vi inom ett år har lyckats ta två titlar. Lundehundar kan minsann!

Vilja får mycket uppmärksamhet ute på tävlingarna. Många kommer fram och frågar vad det är för ras och vill veta mer. Ett fåtal vet redan att det är en lundehund och vill komma fram och titta på hennes tassar, men jag har ännu inte stött på några fler lundehundar och deras mattar och hussar när jag åker runt. Jag hoppas så att vi snart är många fler som visar upp våra fina och duktiga lundisar i tävlingssammanhang runt om i Sverige.

Det är väldigt roligt att nå framgång med min kelpie, men när man lyckas med sin lundehund så är det nästan ännu roligare! Det ligger en helt annan tid och träning bakom att träna en lundehund än en bruks-hund (känner jag) och när jag och Vilja har roligt på tävlingsbanorna och det dessutom går bra, ja då är det fantastiskt kul!

Det är viktigt för mig att det alltid är roligt att träna, att tävla med en hund som visserligen gör det man säger och kanske får bra resultat, men som inte verkar tycka att det är speciellt kul är inte någon framgång för mig. Nu för tiden sitter Vilja i buren och gnäller ivrigt för att få komma ut och träna när jag tränar med min andra hund och när det är hennes tur så studsar hon runt mig och undrar vad vi ska göra för kul nu, i stället för »få se vad du har för godis först....«.

Vårvalpen Espen...

Det blev en vårvalp. Mina försök att hitta en lundevalp till sommarlovet var nära att lyckas, men till sist fick vi hitta lösningar för att kunna ta hand om en valp som skulle bli leveransklar redan i början av maj. Det blev Espen!

Text Gitte Wittzell. Foto: Aleks Lundin och Gitte Wittzell

Det bara måste gå - och det gjorde det! Tove och Morten , kennel Syrinborg i norska Sandefjord skulle få valpar i mars och hanne nummer två kunde bli min. Spänd väntan och 8 mars kom så ett meddelande att jag skulle ringa upp. Stor lycka - äntligen skulle jag bli med hund igen! Tre hannar blev det, av lite varierande storlek. Vi fick välja en favorit, men sista ordet hade uppfödaren.!

Valparna blev fyra veckor lagom till påsklovet och då tog dottern och jag tåget till Norge och underverken. Tove och Morten tog emot med stor gästfrihet och valparna, som såg ut som mörkbruna marsvin, var gudomligt söta. En stor, en liten och en Miramis. Den store hette Mio och den lille Jumjum; en skulle till Gotland och en stanna i Norge. Vi fick mängder av bilder och videoklipp via Messenger och 16 april kom beskedet att Mio skulle bli min. Den store, den med minst vitt, björnungen som for fram som en bulldozer med sina syskon. Stor lycka - och lättnad att äntligen veta. Två dagar senare hade Espen ett Instagramkonto.

Femte maj tog min man och jag bilen till Sandefjord i strålande sommarväder och morgonen därpå for vi hem med lånad valpväska och salig matte. Resan gick över förväntan och inom kort hade lille Espen åkt både båt och bil och rastats i koppel. Ylade gjorde han en stund i början men sen sov han mest eller låg nöjd i mitt knä.

Tvättstugan hade vi inrett till lek- och sovrum eftersom golvet där är av plast och inte en enda sladd finns att bita i - genialt tyckte vi, här skulle ensamhetstränas! Espen höll inte med; i köket möjligtvis kunde han så småningom tänka sig att bli lämnad korta stunder. På natten sover han i en bitvänlig kartong med tidningspapper utanför och kompostgaller runt, alldeles vid min säng. Det fick bli ett sidbyte för maken och mig efter 23 år för att vi skulle få plats i sovrummet. Vad gör man inte!

En dryg första vecka var jag hemma på heltid; det var som att ha en nyfödd bebis och allt gick i ett: sova, kissa, mat, kissa, sova, mat - och så gosa, titta, fota, leka, lära känna varandra och få kläm på vad det innebär att ha en valp, en hund igen. Höger öra fastnade uppe först, vänster växlade vilket gav ett charmigt busutseende. Nosen var ännu lite kort och rundad, pälsen ännu inte så ljusröd. 2,3 kg hade veterinären noterat vid åtta veckor.

Sedan blev det Peters tur att vara hemma när jag började jobba igen och nu varvar vi; dubbelarbetande kan vi kalla oss. Kloklippningen blev ett halvtrauma för både Espen och mig och det är inte i hamn än, men jag har hittat lite olika varianter och kommer nog inte ge upp. Maten kör vi på med det han fick hos Tove och Morten så får vi se vad det blir sen.

Före 10 veckors ålder stod plötsligt båda öronen upp, sötare kan man inte bli och busigheten satt visst inte i öronen för den har snarare ökat för varje dag; nyfikenheten, påhittigheten, förslagenheten som bara är helt underbar (än så länge). Nosen är plötsligt spetsigare, pälsen ljusrödare, hela kroppen större och gänglig. Rutinerna tryggare, våra stora barn, som ser sig som kattmänniskor, börjar få koll och känslor för den nye familjemedlemmen och ställer upp som barnvakter när det kör ihop sig.

När det är läggdags vill Espen in i sin kompostbur och även om han inte somnar direkt tycker han om att varva ner där med några leksaker och sen sover han till halvsjutiden på morgonen. Ibland väcker han mig, men oftast tar jag upp honom för en morgontoarunda på gräsmattan.

Nu när äntligen 12-veckorsvaccinationen är gjord kan mycket skoj hända: Vi började med att få besök av brorsan Miramis/Acke som var en fantastisk lekkamrat under några varma, intensiva timmar. Det var helt underbart att få se syskonen busa och somna ihop precis som de gjort sina första åtta veckor.

Sen blir det valpkurs på Brukshundklubben, en lundisträff i Pershagen, Södertälje och förhoppningsvis en valpshow på Hundklubben i Södertälje - allt detta i juni månad! Lite fåfäng är man väl och det skulle förstås vara roligt om domaren ger fin kritik, men skulle det inte bli så är han ändå den allra finaste och bästa i våra ögon och mer efterlängtad och älskad kan man knappast vara.

Att få följa en lundevalp från tiden i tikens mage, få längta och sen hämta en åttaveckors Lillzigge och vara med om allt som vi missade då Zigge var hela tio år när han kom till oss som omplaceringshund, är fantastiskt. Att få vara med och se utvecklingen från valp till unghund och sen vuxen, att få fostra, lära och läras av en alldeles ny liten individ som stulit ens hjärta från första stund - ja, det är något alldeles särskilt det.

Det blev en Espen, en vårvalp - vår valp från Sandefjord och nu har vi hela långa sommaren framför oss!

...från Sandefjord till Södertälje

En sån liten grutt vill [illegible] tade honom inpå jan av [illegible]

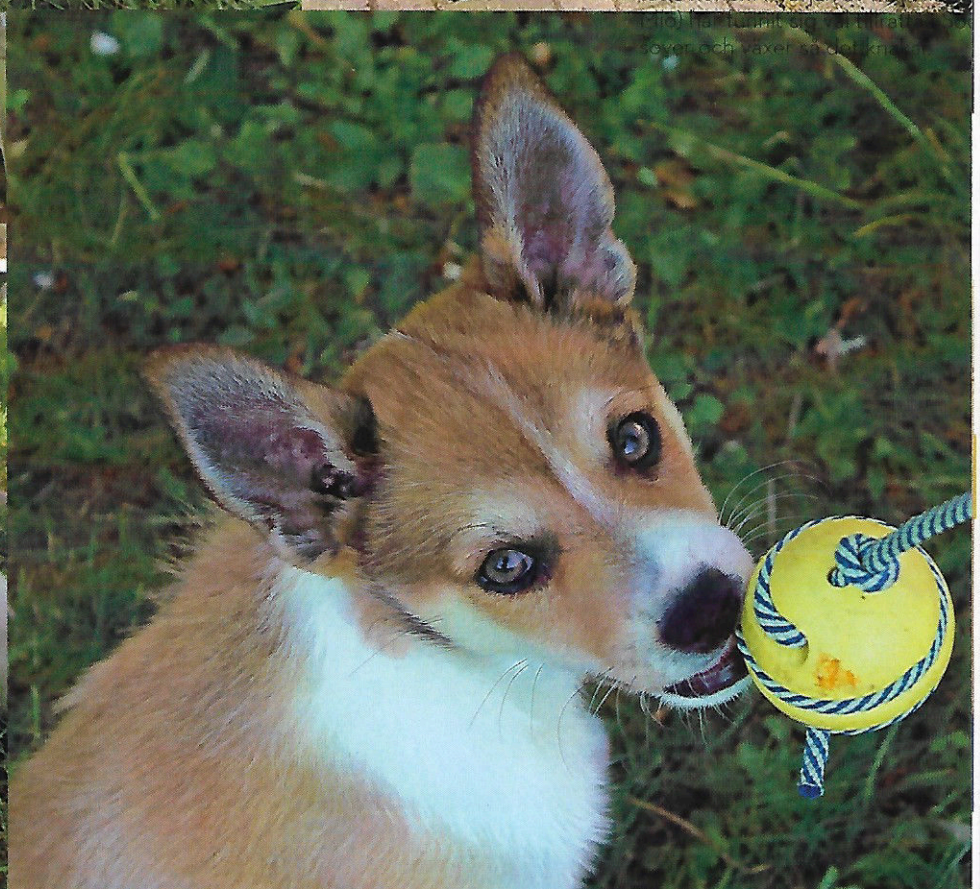

Den diskrete Raven

Det man ofta får som argument mot att ha hund, är att man blir så bunden. Det är ju ganska så mycket sanning i det, särdeles om man har en lundehund och har misslyckats totalt med ensamträningen...

Text Emma Strandtorn. Foto: Bjarne Strandtorn

Vår, numera gubbe, anser att det är en dödsynd bara att bli lämnad ensam när man tar en dusch i källaren. Men en hund som aldrig vill bli lämnad ensam, blir istället väldigt socialiserad. Van med kommunala transportmedel, van vid folk och alla sorters miljöer.

Vår hund har många egenheter, men en sak som han faktiskt alltid har varit en stjärna på är att vara diskret på restaurang. Lägger sig ner, vilar och väntar. Det har styrt vårt val av restauranger, främst vintertid såklart, nu i tio år. Det har inte blivit mängder av besök, för så varierat är inte utbudet där man får ta med hunden, men vi har i alla fall kunnat gå ut och äta vid speciella tillfällen.

Restauranger och kafeer har kommit och gått under åren, och aldrig har jag upplevt att han, eller andra hundar, stört särskilt, bara man struntat i att hålla på och hälsa, och stoja. Det finns såklart lite olika typer av ställen, dels där hunden är i fokus och det finns hundmenyer, men även ställen där det bara är okej att hunden är inne. Det senare är nog vår favorit. Raven får vara ifred, och vi kan fokusera på maten och varandra, som vi är där för. Och ställen som inte tillåter hund ens på uteservering, är för alltid bojkottade.

Under Ravens första sju år hade han en dagmatte som vi och han älskade. Efter första testveckan sa vi »Vi tar henne så länge«. Hon bodde lite illa till för oss och hon var inte särskilt hundvan. Senare har jag insett att ju mindre hundvan, desto bättre, för lundehunden är ju inte som andra hundar. Vi blev dock så nöjda att vi fortsatte åka till henne även när hon flyttade in till stan, vilket med stockholmstrafik, såklart ligger än sämre till. Det innebar även att vi fick lov att skaffa dubbfria däck till bilen, då det infördes dubbförbud i innerstan. Men det var det värt, en duktig lundehundsvakt växer inte på träd! Ett antal andra daghundar passerade henne under de år Raven var där, och numera får hon nog klassas som hundvan. Tyvärr bor hon utomlands långa perioder, och har även svårt att binda upp sig på det sätt som det innebär att ha Raven.

Stressen att inte ha en fast och bra hundvakt förföljer oss. Vi har provat några dagis, men han verkar inte vara en dagistyp med sitt väl utvecklade lunnestopp och en stark skeptisism för att över huvudtaget promenara med främmande människor. Efter inskolning från ett dagis hämtade jag honom med sårigа trampdynor. Förklaringen var att han fastnat lite i skogen. Vid en närmare titt hemma fick jag behärska mig, för de skadorna kunde bara kommit av att någon släpat min totalvägrande hund. Ägaren fick ett argt mail, och min tilltro till professionella hundvakter fick sig en törn. Sen dess vill vi inte göra fler försök på liknande inrättningar. Vi har några olika människor vi nyttjar nu, vi har prövat många under åren, vi har annonserat, frågat och satt upp lappar. Men ändå är alltid oron över hur man ska få ihop schemana närvarande.

I dagsläget har jag ett jobb med en del morgonpass. Då får han käk och en promenad vid fyra, och ligger sen kvar och sover när resterande familj åker. Ofta kan han ligga där fram till halv nio, när jag kommer hem. Men dröjer jag för länge blir han olycklig.

När vi fick barn blev vardagen med hund otroligt mycket svårare, eftersom hundar sällan är välkomna där barn ska vara. Skogen är alltid öppen, rolig och gratis, men ibland kan annan stimulans behövas. Simhallar, museer, till och med vissa lekparker, är hundar förbjudna. Mycket konstigt tycker vi.

Men istället har vi hittat en annan frihet. Tre år i rad, har vi varit utomlands. (vi har ju sparat en del på att inte kunna besöka så många restauranger, affärer och andra nöjen) Att lämna in vår känsliga hund på pensionat har tidigare inte funnits på kartan. Vem sjutton vet hur han behandlas där, särskilt när han trilskas lite, eller blir rädd för nåt ljud.

Därför var det verkligen så fantastiskt när vi upptäckte att det fanns ett litet lundehundspensionat, bara en bit bort. Ett hem som tog emot lundehundar, som känner till deras egenheter, med personal vet vad de ger sig in på. Okomplicerat som bara den.

Inför vår första resa, som var till Australien, träffade vi Nicoline och Ulf, och sen skrev jag ihop lite info om Raven, vad som är viktigt för oss, hans matvanor, rädslor och svårigheter, och vad vi vill ska göras om han dör. Dagen före avresa lämnade vi honom, korg, mat och leksak och försäkringspapper. Han är som sagt van vid att bli lämnad, hos människor vi tror vill honom väl, och fann sig snart tillrätta.

Efterföljande resor har vi bara lämnat in honom och hans saker. Det har kännts så otroligt bra att kunna vara närvarande på semestern, lugn och trygg i förvissningen om att Raven har det bra. Även om han alltid glatt kommer när man hämtar hem honom, längtar han säkerligen tillbaka till Nicolines sköna säng och till mycket mer uppmärksamhet än han får hemma (tyvärr). Vi får oss också en liten skjuts i att leka mer med den där valpen med tvåsiffrig ålder, eftersom han efter maten kommer med leksaken i munnen, och säger med tydlighet att »hos Nicoline och Ulf får jag minsann en lång lekstund varje kväll« Hurvida det är sant eller om han helt enkelt spelar ut oss, det förtäljer inte historien.

Extra gott känns det sen att betala »dem« genom att sätta in en slant på fonden för friska lundehundar. Numera har de stängt pensionatet, men ibland kan vi ha tur att få lite hjälp ändå, när det krisar med dagmatte. De har för alltid en speciell plats i våra hjärtan!

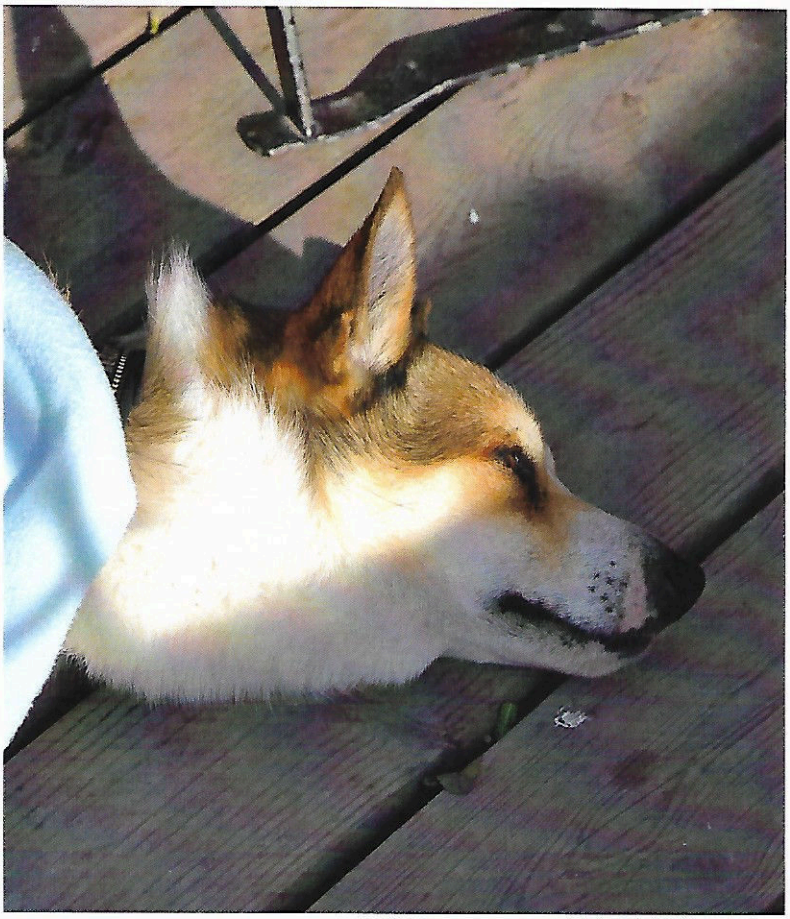

Raven vill gärna komma upp på sittbänken och vara med där det händer. Det är inte så mycket plats men han tränger ihop sig.

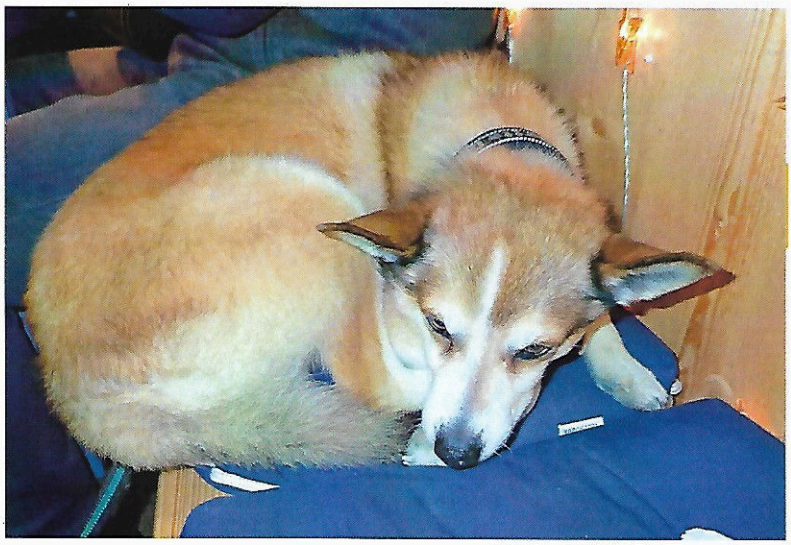

En stor dag i mitt hundliv

Lördagen 31 mars blev en mycket speciell dag för mig. Jag och Carina Jansson åkte hela vägen ner till Malmö (vi bor i Karlstad) för att ställa ut våra hundar Hippo (Super Magic's Fancy Moon) och Zoom (Mjöskastellets Dage). Det är absolut ingenting vi ångrar!

Text Malin Sjöström Foto Maria Karlsson och Malin Sjöström

Vi ställde ut samma hundar flera gånger förra året, med blandade resultat. Hippo plockade flera cert, både i Sverige och Finland, men hade inte åldern inne för att kunna få championatet. Men jag är ändå så himla glad över att Carina visar upp min allra första egenuppfödda valp! Hon kommer från min hittills enda kull och föddes först, så visst är hon speciell på många sätt.

Hippo hade alltså chans på championatet denna lördag, då hon fyllde två år 8 februari. Och hon fick det! I och med att hon redan hade ett cert i Finland så blev hon både svensk och finsk champion! Jag vet inte vem som blev mest glad, jag eller Carina.

Zoom då? Jo, han ställdes officiellt fyra gånger förra året, men fick tyvärr inget ck någon av gångerna då domarna tyckte att han var för »luftig« och behövde mer tid för att växa på sig. Men i Malmö vände det! Han fick sitt första ck plus cert och jag var så stolt och glad över att äntligen få lite utdelning på utställningarna. Visst är det roligt på alla utställningar, oavsett resultat, men det är ännu roligare med bra resultat!

I kampen om BIR och BIM fick Zoom se sig slagen av Hippo (som är hans halvbrors dotter), men alla vet väl att släkten är värst? Den här släkten har hittills varit lite trög i starten när det gäller tävlingsresultat, men när de väl kommer igång ordentligt så går de som tåget, och de kommer att bli svåra att slå…

Som sagt så var detta en stor dag i mitt hundliv, både som uppfödare till Hippo och som ägare till min fantastiske Zoom. Och att dessutom få dela den med min bästa vän Carina gör ju inte saken sämre! Vi har så himla roligt ihop, speciellt på våra resor och vi har inga planer på att sluta med utställningar, så vi ses väl i ringarna framöver?

Fr v Malin Sjöström med Zoom som blev BIM, domare Benny Blindh von Schedvin och Carina Jansson med Hippo som blev BIR.

Zoom och Hippo i sina glittriga utställningshalsband. Glitter ska det vara på tävlingar!

Hej igen alla lundehundvänner!

Sist jag skrev satt jag uppe i Sälen med högar av snö utanför fönstret. Idag skiner solen från en strålande blå himmel och inte en snögnutta i sikte. Det är sommar. Underbart härligt.

I mars var det dags för mitt första årsmöte med SLS och promenad på Gärdet innan. En härligt frisk dag med många glada hundar och människor. Snön var borta ,men stundtals var vi tvungna att kryssa mellan isfläckarna som var förrädiska. Både fyrbenta och tvåbenta klarade detta galant.

Efter denna fina promenad som jag fick äran att dela med Tjorven nalkades det härlig fika. Det stod klart och uppdukat när vi kom in så det var bara att slå sig ner och börja äta. Tack för det.

Mötet flöt på bra och det avhandlades saker på ett bra och konkret sätt. Olika priser delads ut och det var många glada miner. Men som allt roligt så tar det slut fort fort, men det kommer flera möten har jag hört

Hur har det nu gått med lundekillen som skulle komma? Jo, vi kan väl säga att det har varit några omtumlande veckor som passerat. Att ha en egen lundekille står klart fast! Däremot så har det stuckit sig in en annan liten rackare i mitt/våra hjärtan, så han får vänta ett tag. För nu är det bestämt två hundar.

Om ni kommer ihåg från förra numret så deltog vi i en adventsfika-promenad i december 2017. Där fick jag äran att hålla Tilda, en Tenterfield terrier i koppel. Undrar om det inte uppstod lite kärlek då till denna fina hund. Det är så i alla fall jag försöker förklara för mig själv hur saker och ting har hänt.

I början på april föddes fyra underbart söta TT-valpar av just Tilda, supermamman hos Evornas Kennel. Efter besök hos Evornas och träffat dessa sötnosar startade en process hos oss som vi inte kunde styra riktigt. För- och nackdelar, möjligheter, hinder, ekonomi, var det inte en lundis vi skulle ha? Vi kom fram till samma slutsats att en valp söt som socker ville vi ge all vår kärlek till.

Man kan ju förstås inte bestämma sig för varje sockersöt valp, men det var också tillgängligheten och just denna fina tillfällighet som styrde hur vi bestämde oss. Beslutet att skaffa hund hade vi ju tagit tidigare så det var klart. Så vovven finns bara »runt knuten« och om några veckor kommer Dawa, lilla mångubben hem till oss.

Han kommer främst att följa mig på dagarna så det är skönt att det frågetecknet har löst sig. Sen kommer det säkert många andra saker vi kanske inte riktigt har koll på, men vi har tur för vi har superbra och fin uppfödare – Eva. Det är en stor trygghet för oss.

Nu blev det ju en annan fin ras först men jag hoppas det går bra att jag fortfarande kommer och besöker, deltar på möten, för lundevännen med sin packade väska kommer att fylla det hjärterummet hos oss.

För er som kanske är lite nyfikna eller vill veta hur det rullar på så väntar jag med namn, foto tills nästa nummer för han har ju faktiskt inte kommit än med sin väska.

Önskar allt gott och en härlig sommar
till alla lundevänner – och hundvänner

Lil Persson

Det blev 30 år med Lundehundar!

Barbro och Hans Gustavsson har haft Lundehundar i 30 år - 1988-2018 - men nu är det slut. Hundarnas namn var Bosse, Nisse, Harri, Roffe , Olle, Nanna och Emma.

Juckande tikar – ett ofarligt fenomen

Text Maria Hedström och Cecilia Obitz. Foto Maria Hedström

Juckande tikar är ett fenomen som nästan alla ägare av en lundehundstik har råkat på. Beteendet brukar inträffa cirka 1-2 månader innan tiken ska löpa. Det kan liknas med en kramp eller spasmer i bakdelen som gör att tiken ofrivilligt börjar jucka. Juckningarna kan uppträda både när tiken står eller ligger ner.

Beteendet brukar hålla i sig någon eller några dagar och klingar av och försvinner lika snabbt som det kom. Tiken kan även få rikligt med saliv så att hon dreglar och kramperna i underlivet kan göra att hon har svårt att hålla sin urin. Många tikar verkar väldigt besvärade av sitt tillstånd medan andra bara ser helt oförstående ut. Ibland kan det underlätta lite för tiken om man masserar henne lite lätt över magen.

Man tror att juckandet har med hormonerna att göra, men än är det ingen veterinär som har intresserat sig för att forska på om det är så. Tikarna juckar heller inte inför alla löp och det verkar inte heller påverka om tiken är ung eller gammal eller är kastrerad, för det förekommer att även kastrerade tikar juckar.

När något händer med din hund är det alltid bra att först ta kontakt med din uppfödare om det inte rör sig om ett akut livshotande tillstånd, då gäller det att ta sig till veterinär så fort som möjligt. Har du ingen kontakt med din hunds uppfödare är du alltid välkommen att kontakta oss i SLS styrelse. Vi har en bred samlad kunskap och många års erfarenhet tillsammans.

PS. På hemsidan lundehund.se finns ett några korta videosnuttar på en juckande tik. Det ser plågsamt ut, men är helt ofarligt.

LUNDEHUNDEN BEHÖVER DIG...

...som har något att berätta om lundehunden – roligt, intressant, tänkvärt, tips, erfarenheter etc. – redaktionen väntar på ditt bidrag!
Skriv ner, ta en bild och skicka till redaktion@lundehund.se

Lundeprommis i Gävle 27 april

Jag vet inte vilken gång i ordningen vi har haft promenader i Gävle, men det har blivit en hel del genom åren...

Text och foto: Maria Hedström.

Har man en trogen valpköpare som kommer nästan varje månad så blir det en hel del promenader.

Ännu en gång har Göran och Lava varit hos oss och det blir ju en massa hundspring och inte mindre för oss tvåbeningar. En massa hundprat förstås samt en hel del annat också.

Under den här promenaden hittade Lava den sista gnutta snö som hon kunde svalka sig i. Lasse och Lisa var inte sämre dom och gjorde desamma. Hundarna hittade även ett fint konstverk efter vägen som dom blev riktigt intresserade av.

Det allra bästa är alla godisstenar som finns efter vårt promenadstråk. Stenar är det bästa tycker hundarna, för står dom fint så blir det alltid lite belöning.

Tack Göran och Lava för trevligt sällskap.

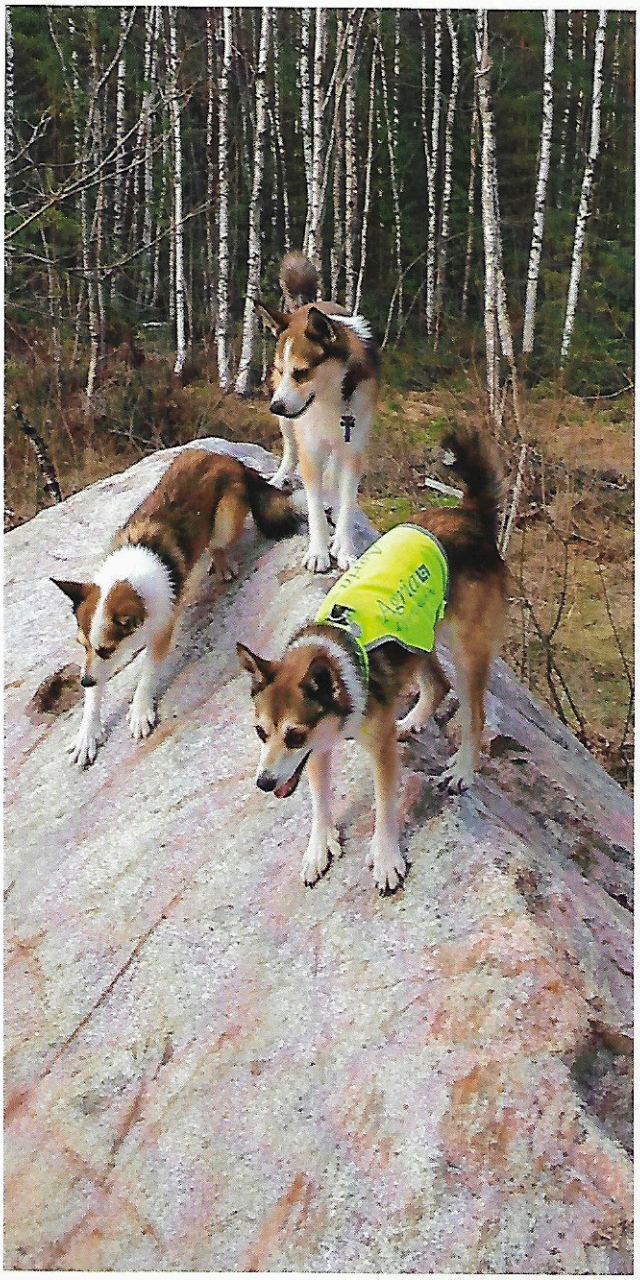

POSTTIDNING B